

ler ikke her må vi glemme, at hverdagen også rummer mange små trivielle sager, som der hverken er prestige eller penge i, og de kunne blive svære at få seriøst behandlet uden en generel aftale.

Hidtil har staten i særlige tilfælde også brugt andre advokater efter finansministerens godkendelse, mest til advokatundersøgelser, eller hvor der har været tale om indlysende specialerfaring eller -viden. Med den mere og mere udviklede nationale og internationale jura er det naturligt, at specialistanvendelsen øges i praksis. Her bør vi udbygge et udvælgessystem, f.eks. opstille en liste over potentielle områder og kvalifikationskrav, som forskellige advokatkontorer så kunne indstilles til.

Der kan, som jeg ser det, kun blive tale om en beskeden udvidelse af advokantallet. Det skulle jo nødig blive sådan, at et godt advokatkontor ville undgå store, spegede private sager eller erhvervsager for i givet fald at være til rådighed uden at være inhabil, hvis landets største potentielle advokatforbruger, nemlig staten, kunne komme på kundelisten.

Udviklingen i statens advokatudgifter – mere end en fordobling på få år – ser faretruende ud, men selv det store beløb fra 1993 på 44 mio. kr. kan undtagelsesvis være hensigtsmæssigt i så stor en forretning som staten, og jeg tror i hvert fald ikke, at advokatombudsningerne vil falde efter det foreliggende beslutningsforslag.

Det Konservative Folkeparti deltager gerne i en gennemgang og vurdering af statens advokataftaler og -forbrug og tilsiger et solidt arbejde i udvalget.

Jes Lunde (SF):

SF er meget positiv over for det beslutningsforslag, der ligger her. For os er det oplagt, at vi på det seneste har set en stribe eksempler på, at Kammeradvokaturen ikke magter sin opgave. Vi synes, det har været yderst beklageligt at se, hvor dårlige råd staten har fået i en række sager, og derfor er vi nødt til at standse denne ordening og finde en bredere vifte af rådgivere, sådan at vi får den bedste rådgivning i enhver tænkelig situation.

Jeg er en lille smule usikker på, om det nødvendigvis skal være lige i den form, det foreslås her i beslutningsforslaget, med, at man indgår aftaler med en række private advokatfirmaer. Det kunne jo godt være, at staten faktisk kunne spare nogle penge ved selv at opbygge en institution med advokatvirksomhed. Det kunne må-

ske så være dér, man kunne få løst nogle af de opgaver, som ikke kræver så ekstrem specialisering, men i hvert fald ved vi jo, at selv om hr. Kai Dige Bach snakker om, at der findes en række advokatopgaver, som der ikke er penge i, er det nok kun målt med advokaters alen, at der ikke er penge i dem. Jeg vil tro, at der under alle omstændigheder er en timeløn i disse sager, som ligger ganske betragteligt over gennemsnitsudgiften til embedsmænd i staten, og derfor synes jeg, man bør se på, om ikke man også på dette område kunne spare nogle penge ved at opbygge et statsligt kontor. I givet fald kunne jeg så forestille mig, at det skulle være en uafhængig instans uden for ministerressortopdelingen, der kunne give de uafhængige råd, man også har brug for at få i staten.

Kan vi tage den facet med ind i det som en del af grundlaget, er vi positive over for at gå videre med denne sag.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er også meget positiv over for dette beslutningsforslag. Når det gælder sådan noget som rådgivning og valg af sparringspartnere, vil jeg sige, at det er meget farligt at vælge en monopolmodel. Man bør faktisk ikke i den grad forlade sig på et enkelt privat firma, og derfor vil vi også sige, som hr. Jes Lunde lige har sagt, at hvad angår alternativer, vil vi også kigge meget på mulighederne for i selvstændigt statsligt regi at prøve at løse så mange opgaver som muligt og så kun i meget specialiserede sager bevæge sig ud på det private marked.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til de partier, som finder forslaget positivt.

Jeg vil også godt sige tak til finansministeren, fordi regeringen i det mindste er parat til at drøfte en ændring af de nuværende forhold. Det er vel ikke engang halvandet år, men kun 1 år siden, at finansministeren havde en anden holdning, da jeg spurgte ham. Når jeg nævner det, er det i og for sig for at understrege, at dette forslag ikke er fremsat som led i en bedømmelse af, om staten har fået gode eller dårlige råd, og finansministeren ved også godt, at der kom spørgsmål til ham lang tid før det.

Men den ene ting er, at vi i Fremskridtspartiet ikke bryder os om monopoler, og den anden er, at vi lægger vægt på, at den rådgivning, vi får, er uvildig, og når statens advokat bruges i forhold mellem Folketinget og ministerierne, er det